

Raukoitta rajoitta

Uhkaroikeaksi on nykyään mennyt tämä Suomen ulkopolitiikka - vai onko se nyt jo sisäpolitiikkaa. Siinä ei ole enää mitään pyhää, eivät edes ulkomaat, vaikka juuri niiden kanssa toimimiseen koko ulkopolitiikan pitäisi keskittyä.

Räikein esimerkki on äskeinen EU-kansanäänestys, jonka Suomi meni järjestämään lupaa kysymättä ennen alkuperäistä emämaatamme Ruotsia. Piti muka ruveta opettamaan pappaa pissille, niin sanoakseni, vaikka jokainenhan ymmärtää, että Ruotsi ymmärtää näitä ulkoasioita (erityisesti Suomen ulkoasioita) melkein yhtä hyvin kuin toinen emämaamme Neuvostoliitto; joka tapauksessa paremmin kuin me resukat itse täällä raukoilla rajoilla.

Eikä sekään näytä vielä riittävän. Nyt vaaditaan jopa sitä, että myös Suomen eduskunta päättää EU-jäsenyydestä ennen kuin Ruotsissa edes kansa on saanut sanoa sanansa!

Eli till tiderna har man levat, kuten ruotsalaiset niin viisaasti sanovat. Hätäilyssä on ilmiselvää vaara, että Suomen päätös vaikuttaa Ruotsin äänestystulokseen, sillä niin valistuneita kuin ruotsalaiset ovatkin, joukossa on paljon myös Suomesta muuttaneita äänioikeutettuja, jotka hyvinkin voivat olla edelleen alttiita Suomen päätökselle. Silloin käy niin kuin entisille veljeksille: ääni on Jaa-kopin ääni, mutta kädet ovat Eeuun kädet, jotka ovat veronmaksajan taskussa.

Sellaista ei tietysti voida sallia, koska maailmankirjathan nyt ovat niin kuin ne ovat kirjoitetut, eli että meidän pitää kuulla ruotsalaisia eikä päinvastoin, muutoinhan puutumme Paavo Väyrysen sisäisiin asioihin.

Kuten Väyrynen on sanonut, Ruotsin odottelussa olisi se viisaus, että jos naapurit sanovatkin ei, myös Suomi ehtii vielä sanoa ei, ja voimme ryhtyä keskenämme elvyttämään vanhaa kunnon Nordekaa tai Pohjolan Unionia, johon ei koko EU:ta tarvita.

Itse asiassa olisi vallan viisasta, jos Suomen eduskunnan päätös lykättäisiin odottamaan myös Venäjän tulevaa EU-kansanäänestystä, koska sellainenhan epäilemättä on tulossa ennemmin tai myöhemmin, ja Venäjä on kansainvälisoikeudellisesti tunnustettu Neuvostoliiton perillinen. Kuka tietää, vaikka siinä tapauksessa voisimme ryhtyä tämän toisen naapurimme kanssa elvyttämään myös vanhaa kunnon yya-sopimusta, johon siihenkään ei muuta Eurooppaa tarvita.

Vasta sitten, kun ehdottoman varmasti tiedämme kaikkien naapureittemme lopullisen kannan, voimme turvallisesti mielin ja jämäkästi toimia kuten hekin.

Myös siinä epätodennäköisessä tapauksessa, että eri naapurimaamme ratkaisisivat EU-jäsenyytensä eri tavoin, odottelu kannattaa. Silloin voimme itsenäisesti ja isänmaallisesti seurata ratkaisussamme sitä naapurimaata, jonka seuraaminen on Paavo Väyrysen mielestä järkevintä. Jos vielä silloinkin ratkaisu tuntuu vaikealta, voimmehan aina valita uusia naapureita, joiden päätöstä jäämme odottelemaan. Esimerkiksi Norja on suoranainen rajanaapurimme, eivätkä Kiina tai Afganistankaan ole oikeastaan kuin parin rajan takana.

